19

Aventurile lui Morgan Piratul

MILIONUL DIN FUNDUL MĂRII

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 19

****

MILIONUL DIN FUNDUL MARII[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] UN MILLION AU FOND DES MERS.

Ultimele cuvinte ale pescuitorului de perle

— Pentru Dumnezeu, Marthe, ce se întâmplă? Tata ne semnalează deja să-l urcăm la suprafaţă, el care de obicei se întoarce singur după scufundare! Repede! Repede!

Foarte tânărul adolescent, abia ieşit din copilărie, şi modesta fată ce manevrau o bărcuţă de pescuit prevăzută cu o velă, au tras rapid din toate puterile frânghia aruncată în mare într-o parte a ambarcaţiei, şi deodată din apă a apărut un om cu o bucată de pânză în jurul şoldurilor.

Au izbucnit în acelaşi timp două strigăte de spaimă scoase de frate şi soră. Pescuitorul de perle, tatăl lor, pe care-l trăseseră de la fund era rănit şi după toate aparenţele, foarte grav.

Acesta era un bărbat de o oarecare vârstă, dar încă în vigoare şi zdravăn, după cum demonstrau muşchii lui puternici şi proeminenţi şi eleganţa bărbătească a proporţiilor.

Se vedea bine că până atunci pentru el nu fusese decât o joacă să se lupte cu primejdiile adâncului. Însă de această dată de-abia se putea ţine cu cele două mâini vlăguite de frânghia ce-l ridica.

Nefericitul avea o rană larg deschisă într-o parte, din care sângele curgea din abundenţă. Scotea gemete şi pieptul i se zbătea în spasme, ca şi cum ar muri.

Tânăra fată s-a aplecat şi l-a prins de o mână apropiindu-l lângă barcă, iar fratele şi-a unit eforturile cu cele ale surorii sale, reuşind împreună să tragă acest corp mare, greu şi nemişcat, peste bord şi l-au întins pe fundul ambarcaţiei, unde au făcut tot ce au putut mai bine ca să oprească scurgerea sângelui. Au bandajat rana cu nişte cârpe din pânză de velă şi au izbutit să oprească hemoragia ce pricinuise de-acum sleirea puterilor rănitului.

— Tată, tată! a strigat pierdută cu totul tânăra fată, ce ţi s-a întâmplat? Cum ai fost rănit? De vreo piatră ascuţită de pe acolo, din fundul apei?

— Nu, copilul meu, a suspinat bătrânul pescar, vorbind cu greutate. M-a atacat un animal, un peşte-sabie, peştele acela cu botul lung. Înainte ca să fi putut să mă feresc de el, mi-a înfipt arma sa în coaste. De-abia mi-a rămas destulă putere să vă

semnalez ca să mă ridicaţi. Vai! Mă tem mult, asta-i o lovitură mortală!

— Nu, nu! Suntem siguri că nu! a strigat disperată tânăra fată. Nu ne înspăimânta cu asemenea vorbe! Accidentul nu va avea urmări! Trebuie să rămâi cu noi. Ce se va întâmpla cu noi, cu Ewald şi cu mine, pe aceste meleaguri străine, unde oameni ne sunt de-acum ostili?

Bătrânul pescar n-a răspuns. Îşi închisese ochii, de parcă şi-ar fi pierdut în întregime cunoştinţa. Pieptul său lat se ridica şi se lăsa convulsiv şi respiraţia îi devenea din ce în ce mai grea.

Se recunoştea de la prima aruncătură de ochi că cele trei persoane nu erau nici indigeni, nici de acea rasă europeană, care avea pe atunci nişte colonii pe coastele Hindustanului. Portughezii nu sunt blonzi şi nu au ochii albaştri. Evident, aceştia erau de origine septentrională. Nu executau aici altă profesie decât cea de pescuitori de perle, tatăl cel puţin, căci fiii, care începuseră deja să-l ajute şi lucrau alături de el pe fundul mării, erau încă prea tineri ca să suporte chinuitoarele oboseli şi primejdiile meseriei. În toate părţile meridionale ale peninsulei India, în apropierea Ceylonului, se aflau şi se mai află încă nişte bancuri imense de stridii şi de moluşte perliere, pe care portughezii le rezervaseră pe atunci exploatării, ca pe un monopol. Ei concesionau dreptul de pescuit scufundătorilor prin o arendă destul de ridicată, ţinând seama de primejdiile profesiunii. Exemplul de faţă al bătrânului Moritz era o nouă dovadă a acestor accidente, adesea mortale, la care erau expuşi sărmanii pescari. Cei doi orfani, mama le murise de multă vreme, pe atunci fiind foarte mici, examinau cu îngrijorare trăsăturile tatălui lor, a cărui paloare vineţie îi prevestea sfârşitul.

— Dumnezeule din cer! a exclamat Marthe frângându-şi mâinile. Ewald, vezi cum se trage şi îngălbeneşte faţa bietului nostru tată! Ewald, ajută-mă, să ne strădui să-l însufleţim pe acest tată bun, care ne este singurul susţinător şi-l iubim atât de mult!

Tânărul făcea tot ce-i venea în minte ca să-i dea tot ajutorul şefului familiei, pe care-l cerea sora sa cu tandreţea inimii sale feminine. El a turnat pe buzele muribundului câteva picături de rachiu de orez, şi bătrânul revenindu-şi, a deschis puţin ochii.

— Dragă tată, nu muri! Nu ne părăsi! a strigat Marthe înnebunită.

— Iubitul meu copil, a răspuns Moritz cu o voce greu de înţeles, vai! Aşa vrea soarta. Intenţiile providenţei sunt de

nepătruns. Sabia monstrului abisului m-a străpuns prea adânc. Trebuie să mă despart de voi, o simt. Moartea îmi acoperă ochii cu vălul său.

Tânăra fată a scos un hohot de plâns de-ţi rupea inima şi în lungul feţei tânărului Ewald curgeau lacrimi fierbinţi. Printr-un efort suprem, muribundul şi-a ridicat mâinile slăbite:

— Nu plângeţi, dragi copii, le-a spus el cu glas slab. Ştiu bine că trebuie să vă părăsesc. Însă cât mai am destulă putere, vă voi destăinui un secret... ascultaţi bine şi nu mă întrerupeţi. Este vorba de viitorul vostru. Dacă mor, cel puţin să am satisfacţia că nu v-am lăsat în nevoi.

Marthe şi Ewald nu puteau decât cu mare greu să-l înţeleagă pe tatăl lor, reţinându-şi hohotele şi lacrimile.

Cu siguranţă că în acel moment cei doi copii erau preocupaţi de existenţa tatăl lor decât de toate comorile din lume. Ar fi dat de bună voie toate bogăţiile pământului ca să-l salveze pe autorul zilelor lor.

Bătrânul s-a ridicat puţin şi le-a spus:

— Voi credeţi că suntem săraci şi vă gândiţi că în aceşti ani, în timpul cărora am lucrat aici, n-am obţinut decât nişte rezultate amărâte, în pofida plăţii arenzii hrăpăreţilor de portughezi şi a anevoioasei noastre existenţe. Ei bine! Copiii mei, vă înşelaţi Eu sunt bogat. Vă las o comoară. Fără îndoială, va trebui să vă expuneţi la nişte primejdii pentru a-i căuta ascunzătoarea. Ea zace pe fundul mării, într-un loc puţin adânc, însă greu de ajuns. Cunoaşteţi stâncile negre de pe coastele meridionale ale Ceylonului. Am mers acolo adesea împreună şi în acelaşi timp aţi văzut cu uimire pe aceea de forma bizară a unui cap de elefant. Acela-i locul pe care l-am denumit în glumă trompa elefantului, sub care se odihneşte comoara. Ewald va putea să o caute acolo. Acum este un înotător destul de bun ca să coboare în adâncime şi va acţiona treptat, luând măsuri de prevedere.

Bătrânul Moritz îşi aduna toate puterile, voind să-şi termine dezvăluirea.

— Dragi copii, a reluat el, vă întrebaţi probabil în ce constă comoara. Până acum v-am ascuns. Eraţi prea tineri şi m-am temut să nu râdeţi de un lucru căruia îi acord atâta importanţă, care poate să vă facă viaţa mai fericită decât a mea. Însă a venit vremea să vă destăinui totul. Într-o zi, în urmă cu câţiva ani, scufundându-mă la picioarele ciudatei stânci, am găsit într-o spărtură ce se asemăna cu o pâlnie o stridie enormă. Privirea mea exersată şi-a dat seama că această stridie uriaşă închidea o

perlă de mare valoare. M-am scufundat adesea de mai multe ori în acel loc şi într-o zi am văzut stridia întredeschisă. Am constatat că ea avea o perlă de mărimea unei nuci.

Rănitul a simţit nevoia să se oprească. Îl lăsa respiraţia. A continuat imediat cu o voce şi mai slabă:

— Vă întrebaţi, dragi copii, de ce n-am luat imediat această moluscă. N-am făcut-o din motive întemeiate. Am observat că această perlă nu se dezvoltase de ajuns şi m-am gândit că mai târziu ea va fi cea mai rară bijuterie din univers. Acum perla trebuie să fi ajuns la întreaga ei mărime şi strălucire. Voiam să merg s-o caut în curând, dar ferestrăul peştelui-spadă m-a rănit de moarte. Ewald, Marthe, vă las moştenire comoara mea. Nu aveţi decât s-o scoateţi din ascunzătoarea ei. Cele câteva economii pe care noi le-am pus la o parte, vă vor fi de ajuns ca să vă întoarceţi în Olanda. Acolo îl veţi găsi pe naşul vostru, onorabilul van Halen. Acesta-i un om corect şi dezinteresat. El va asigura vânzarea perlei, pe care nu o apreciez sub un milion. Veţi fi bogaţi. Aceasta-i consolaţia muribundului vostru tată!

Bătrânul pescar de-abia a putut pronunţa ultimele cuvinte. Faţa lui lividă i-a devenit deodată pământie. A suspinat adânc şi şi-a întins mâinile ca şi cum ar fi încercat să-i intre mai mult aer în pieptul frământat.

— Să mergem pe uscat, să mergem pe uscat! a strigat Marthe copleşită de emoţie. Acolo vom găsi mai uşor un ajutor. Ewald, ridică repede vela şi să punem capul spre coastă!

Tânărul pescar s-a supus. El a ridicat piatra mare ce servea de ancoră. Vela triunghiulară a fost înălţată şi mica barcă a pornit rapid la ţărm, ale cărui contururi se desenau în ceaţă. Marthe, aplecată spre muribundul său tată, îi susţinea capul pe braţele sale delicate. Ea îi murmura nişte cuvinte de consolare, sperând mereu să-l îndepărteze de ora fatală, deodată ea a scos un strigăt. Auzise aceste cuvinte uşoare ca un suflu:

— Adio, copiii mei, eu am plecat… Gândiţi-vă la comoară… Dumnezeu să vă binecuvânteze!

— Ajutor, Ewald! Tata moare! a strigat Martha cu o voce sfâşietoare.

Tânărul s-a repezit spre sora sa. A văzut cu spaimă un sânge negru ieşind din gura bătrânului pescar de perle. Muribundul şi-a îmbrăţişat copiii cu o ultimă privire. El şi-a întins membrele într-o convulsie supremă şi trăsăturile i s-au înţepenit. Totul se sfârşise. Mica barcă l-a dus pe mort spre coastă. Ewald şi Marthe, epuizaţi de atâta emoţie şi durere, aproape că nu erau în stare s-o ia pe

drumul ce ducea spre micul port unde-şi aveau cabana. Tânărul şi-a îndreptat totuşi ambarcaţia către promontoriul cel mai apropiat ca să ajungă amândoi acolo, cu răsuflarea tăiată, plângând fără a se sinchisi, deasupra corpului tatălui lor. Un vânt vioi umfla vela. Barca a ajuns curând într-un loc, în spatele căruia stâncile de pe coastă formau un golfuleţ mărginit de o pădurice deasă. Barca s-a oprit într-un mic liman ascuns de nişte copaci înalţi, ale căror crăci întinse ce-l acopereau se reflectau în oglinda apei calme ca cea a unui lac.

Străduindu-se să-şi reţină, ca un bărbat, durerea mută, Ewald a legat barca de ţărm. Cei doi copii au părăsit ambarcaţia şi au pornit să caute apa unui izvor ce-l cunoşteau, ca să spele corpul tatălui lor. Ewald mergea înainte deschizând calea surorii sale, care îşi luase o căldare. Deodată s-au oprit. Au auzit foarte aproape o voce aspră. Tânăra fată a tresărit.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, Marthe! i-a şoptit Ewald surorii sale. Dumnezeule din cer! Am recunoscut glasul lui Perez, favoritul guvernatorului, acest răutăcios Perez, care şi-a aruncat asupra ta nişte priviri de om pervers, şi împotriva căruia tata te-a apărat cu greu. Se află la doi paşi de aici şi prezenţa sa nu anunţă nimic bun. Poate că ne-a observat barca şi şi-a pus în cap vreun gând rău. Tăcere, dragă Marthe! Fii liniştită! Să ascultăm ce zice, deoarece de aici îi putem auzi glasul.

Sărmana fată, foarte alarmată, tremura din toate membrele. Nu era destulă durerea ce i-o pricinuia moartea tatălui său. Mai trebuia să se teamă şi de acest om primejdios prin influenţa sa şi prin intenţiile lui. Acesta era un destrăbălat notoriu, şi guvernatorul, al cărui favorit era, îl susţinea împotriva tuturor şi-l lăsa să-şi facă de cap. Li se auzeau distinct vocile şi râsetele favoritului şi cele ale însoţitorilor săi, care-şi povestea fără îndoială cu înfumurare vreuna din aventurile deşănţate. Ewald şi Marthe îşi reţineau respiraţia de teama de a nu fi descoperiţi de acest personaj periculos în acest loc singuratic. La început nu le auziseră foarte limpede cuvintele, însă curând spusele au devenit mai clare şi ciudata conversaţie le-a ajuns la urechi.

Sângele olandez

Într-un mic luminiş mărginit de pădurea ce înconjura golful se ţinea un fel de consfătuire între mai mulţi oameni înarmaţi. Aceştia erau nişte portughezi. Bogatele lor costume indicau că erau de rang înalt. Potrivit tuturor aparenţelor făceau parte din suita guvernatorului din Goa, un personaj fastuos şi despotic, căruia îi plăcea să se înconjoare de un lux ce putea fi bine numit oriental. Principalul vorbitor era Perez. Acest om trufaş, după aspect şi comportare, încă destul de tânăr, avea fireşte trăsături distinse, dar stigmatizate înainte de vreme de excese. Singuri ochii negri plini de pasiune şi sclipind de o ameninţare cinică, îşi păstrau strălucirea.

Iată ce au auzit Ewald şi Marthe din aceste discuţii:

— Da, dragi prieteni, este exact cum vă spun. Ştirea pe care ne-a adus-o pescarul este întrutotul adevărată. La început n-am vrut să-l cred. Însă m-am convins prin propriii mei ochi. De la înălţimea unde eram urcat am observat limpede corabia neagră a lui Morgan ancorată în golfuleţul retras care adăposteşte punctul Coco. El este într-o stare jalnică. Îngrozitorul ciclon de săptămâna trecută a bântuit cu furie oceanul Indian şi l-a deteriorat puternic pe pirat. Da, este într-adevăr corabia lui Morgan şi acest prinţ al corsarilor, care a făcut atât de mult rău ţării şi coloniilor noastre din America de Sud, se găseşte cu siguranţă la bord. Astăzi, printr-o adevărată cotitură a norocului, se află la îndemâna noastră. Corabia lui nu este în stare să manevreze. Piraţii pe care i-am descoperit erau activ ocupaţi cu repararea, atât cât este cu putinţă, a numeroaselor avarii ale corăbiei. Însă asta nu poate să dureze multă vreme. Echipajul lui Morgan pare de altfel foarte redus. Şi-a pierdut o mulţime de oameni pe timpul uraganului. Este poate şi bolnav. În orice caz, este foarte slăbit şi nu va putea să ne opună o foarte serioasă rezistenţă. Avem în portul Goa câteva corăbii de război bine înarmate şi puternic echipate. Noaptea viitoare vom surprinde corabia neagră în golf şi distrugerea totală va fi o afacere de o clipă.

— Iată o mare noutate, a reluat unul din tovarăşii lui Perez, care ascultaseră cu toţi foarte atenţi. Însă Morgan nu va putea să miroase planurile tale?

— Nu, a răspuns favoritul guvernatorului cu siguranţă. Asta-i

imposibil. Totul în jur este pustiu şi de aceea Morgan şi-a ales acest loc retras. Omul care mi-a adus ştirea, cu toate că nu este în întregime devotat, păzeşte palatul şi e supus unei supravegheri severe. Sunt sigur că Morgan şi corabia sa sunt reduşi la o neputinţă completă în golful în care vi l-am indicat. Nu se mai recunoaşte înfricoşătoarea corabie neagră în acest bastiment stricat. Neîndoielnic că Morgan se află acolo. Odată zdrobită puterea formidabilului şef de piraţi, împreună cu el însuşi, favoarea înaltului şi puternicului meu protector nu va mai cunoaşte limite. Sunt sigur de succes. Îi voi aduce capul sălbaticului căpitan de piraţi la Goa.

Glasurile s-au îndepărtat şi s-au pierdut. Totul a intrat curând în tăcere şi fratele şi sora au îndrăznit în sfârşit să iasă din ascunzătoarea lor. Biata Marthe era gata să leşine de emoţie. Era prea mult pentru o inimă atât de încercată.

— Au plecat în sfârşit, a spus Ewald surorii sale ce tremura ca o frunză în vânt. Ai auzit ce au spus?

— Da. Am înţeles totul, a spus Marthe pe un ton înfricoşat. Să ne grăbim să aducem corpul tatei la umila noastră locuinţă. Eu n-am văzut de când mă ştiu piraţi în vecinătate, vino, frate, să aducem repede barca. Să veghem rămăşiţele mortale ale nefericitului nostru tată! Mi-e teamă tot timpul să nu iasă din pădure oamenii aceia groaznici.

— Da, întoarce-te la barcă, dragă soră, a răspuns Ewald. Veghează pe cel ce ne este mai drag aici. Nu poţi să mă însoţeşti pe cursa ce o voi face pe mare.

— Pentru bunul Dumnezeu! Unde mergi? l-a implorat Marthe, îmbrăţişându-l pe fratele său. Rămâi lângă mine, Ewald. Nu mă lăsa singură în disperare. Locul tău este alături de iubitul nostru mort.

— Ştiu, Marthe, însă nu pot să amân o clipă intervenţia ce o fac. Ea este din toate punctele de vedere conformă cu gândurile defunctului nostru tată. Nimic din lume nu m-ar întoarce de la aceea ce socotesc că-mi îndeplinesc o datorie. Şi îndeplinind-o, eu acţionez în interesul nostru, fac ceva ce-mi spune din interior fiinţa mea. Ascultă! Merg să-l găsesc pe căpitanul de piraţi Morgan.

Tânăra fată a exclamat, crezând că-şi pierduse minţile.

— Te gândeşti că nu mai ştiu ceea ce fac, a spus Ewald, ale cărui încercări prin care trecuse îl făcuseră un adevărat bărbat. Greşeşti, surioară! N-ai auzit de sute de ori pe tata spunând că Morgan este un om de onoare în pofida groaznicii sale meserii?

Ai încredere în mine, dragă soră. Lasă-mă să plec! Tatăl nostru l-a cunoscut pe ilustrul Morgan, dacă nu din vedere, cel puţin din reputaţie şi mereu mi-a vorbit despre el cu entuziasm. Şi dacă ar mai trăi încă, va fi primul care îmi va spune: Du-te fără teamă la Morgan. Acesta-i cavalerul neîndreptăţiţilor, protectorul necăjiţilor, un adevărat om de onoare!

— Însă piraţii te vor ucide, Ewald! a insistat tânăra fată alarmată.

Ewald a negat din cap şi a persistat în intenţia sa. El şi-a condus sora spre barcă, lângă pescarul de perle, căruia i-a acoperit corpul cu o pânză de velă.

— Să mă aştepţi, i-a spus lui Marthe, pe un ton serios, ce nu permitea nici o obiecţie.

Ea a încercat totuşi să-l mai înduplece şi să-l determine pe fratele ei să renunţe la periculosul lui plan. Dar Ewald s-a retras încetişor şi a pătruns destul de repede în tufişuri, făcând cu neputinţă să fie urmat de sora lui.

Ewald cunoştea perfect coasta şi ştia unde se afla punctul Coco. El a trecut rapid prin pădure şi s-a căţărat pe înălţime. Era atât de absorbit de ideea lui fixă, încât n-a prins de veste că cineva îl observa de la distanţă.

Tânărul a străbătut nu fără greutate o trecere printr-o vegetaţie abundentă ce acoperea culmea promontoriului, care se prelungea în interiorul unui lanţ de coline prăpăstioase. Şi a coborât versantul opus urmând cursul unui râuleţ ce avea să se reverse fără îndoială în micul golf pe care-l căuta.

Într-adevăr, Ewald a auzit deodată un zgomot îndepărtat ce se asemăna cu acel al loviturilor produse de ciocane şi securi. Erau piraţii lui Morgan care lucrau de zor la repararea corăbiei negre.

Ewald a continuat să înainteze în direcţia zgomotului şi s-a găsit deodată în faţa unui tufăriş des. În acelaşi timp, drumul i-a fost barat de un om înalt şi de câţiva alţi piraţi, care şi-au făcut şi ei apariţia. Însă Ewald nu s-a speriat. Dimpotrivă, chipul i s-a luminat, căci omul ce se ridicase în faţa lui purta o îmbrăcăminte de un roşu închis. Era într-adevăr tânărul erou al mării, pe care tatăl lui îl descrisese adesea în povestirile sale.

— Eşti căpitanul Morgan! a strigat fără şovăială tânărul Ewald. Te caut!

Într-adevăr, era chiar căpitanul Morgan, regele mării. Şeful piraţilor căruia nu-i scăpa nimic, îl văzuse venind pe Ewald de pe înălţime şi a pornit cu câţiva oameni să-l întâmpine. Aceştia se pregăteau să pună mâna pe tânărul pescar, pe care l-au luat

drept un spion. I-a împiedicat însă o privire a căpitanului.

— Opriţi! a spus el cu o voce sonoră oamenilor săi. Nu-l bruscaţi pe acest adolescent. El nu ne va scăpa şi vedeţi bine că nu este un portughez. De unde vii, tinere, şi cum se face că-mi ştii numele?

— Tatăl meu mi-a vorbit de multe ori de tine, a răspuns Ewald cu încredere şi simplicitate. Seara, când se dezlănţuia furtuna asupra valurilor, el mi-a descris de multe ori înfăţişarea ta şi mi-a povestit întâmplările regelui mării împotriva spaniolilor, portughezilor şi englezilor. Da, căpitane Morgan, îţi cunosc înfăţişarea pe care mi-a prezentat-o.

— Şi ce face tatăl tău acum, copilule?

— El era pescar de perle. Se numea Moritz şi l-a cunoscut pe tatăl tău.

— Moritz? Da, într-adevăr, îmi amintesc că am auzit pronunţându-se adesea acest nume de către tatăl meu. Dar vorbeşti de el ca şi cum ar fi mort?

— Aşa este, a murit, a răspuns Ewald profund emoţionat, cu lacrimi în ochi. Pe mort l-am adus eu şi cu sora mea cu câteva ore în urmă. Corpul lui se odihneşte în barca noastră de pescuit, de cealaltă parte a punctului, vegheat de sora mea îndurerată.

— Şi apoi ai venit ca să mă găseşti, voiai să mă vezi? a reluat Morgan, al cărui chip bărbătesc mărturisea o simpatie evidentă.

— Da, a răspuns Ewald. Am ţinut să-ţi vorbesc numaidecât şi să te informez despre convorbirea pe care am surprins-o între mai mulţi portughezi de vază, dintre care unul este temutul Perez care joacă un rol mare la curtea guvernatorului din Goa. Se vrea să fii atacat, căpitane Morgan. Chiar în această noapte corăbiile portugheze trebuie să te atace în golf. Se ştie că nava şi echipajul său au suferit mult de pe urma ultimul ciclon. Pe de altă parte, soldaţii trebuie să înainteze din interior ca să te încercuiască şi să-ţi facă fuga imposibilă înspre uscat. Sora mea şi cu mine am auzit clar, din locul unde eram ascunşi, complotul ce se urzea împotriva ta. Căpitane Morgan, trebuie să părăseşti locul de ancorare, sau vei fi pierdut. Eu sunt olandez ca şi tine şi nu vreau ca aceşti blestemaţi de portughezi, pe care îi urăsc, să aibă bucuria de a-ţi pune capul în vârful unei pirogi, cum ar voi să facă, crezându-te încă de pe acum căzut în mâinile lor.

— Foarte bine, băiete, a încheiat Morgan după o pauză de o clipă. Portughezii nu se înşală. Corabia mea este foarte avariată. A trecut printr-un uragan care ar fi distrus pe altele. Cu avariile corăbiei şi cu slabul meu echipaj ar fi o curată nebunie să-i

aştept pe duşmanii mei în acest golf. Nu vreau să le fac o bucurie aşa de mare. Însă nu fug. Mă voi retrage pentru un timp un pic mai departe. Ei mă vor regăsi ceva mai târziu şi în momentul când se aşteaptă mai puţin. Iar tu, Andre, du-te pe corabie şi ia din cabina mea o pungă plină cu aur. Adu-o la mine. Vreau să recompensez pe acest băiat viteaz.

— Opriţi, nu faceţi nimic! s-a grăbit să protesteze Ewald. N-am să accept nici o recompensă. Nu pentru recompensă am acţionat aşa cum am făcut-o. Ar fi o ruşine să fie plătită cu preţul aurului un serviciu atât de firesc din partea mea. Căpitane Morgan, socotesc cea mai mare recompensă onoarea şi bucuria de a te cunoaşte. Am aceleaşi simţăminte ca şi bătrânul meu tată, care păstra pentru tine atâta stimă şi admiraţie.

— Dar tu eşti sărac, băiete, a reluat Morgan strângând cordial mâna tânărului. Pescarii de perle în general nu sunt bogaţi. Acceptă din mâna mea această recompensă şi dacă nu o vrei pentru tine, dă-o surorii tale.

— Nu, refuz absolut, a răspuns Ewald, pentru sora mea ca şi pentru mine. De altfel, noi nu suntem săraci. Murind, tata ne-a lăsat ceva şi…

A vrut să continue, însă a ezitat şi s-a abţinut, cu toate că ştia că Morgan era incapabil să-i facă cel mai mic neajuns.

Căpitanul piraţilor nu părea să observe asta şi n-a încercat să afle de la tânăr destăinuirea pe care acesta o avea pe buze, cu toate că-şi dădea seama că era, cel puţin pentru Ewald, un secret important.

— Atunci trebuie să-ţi rămân dator? Nu este nici în principiile, nici în obişnuinţele mele de a nu fi recunoscător pentru un serviciu adus.

— Cred, însă nu vreau nici bani, nici un obiect de valoare, a replicat cu mândrie Ewald. Un secret pe care ni l-a lăsat tata ne asigură un viitor, cu toate că intrarea în posesia acestei comori nu va fi fără primejdie, potrivit ultimelor sale cuvinte. Însă nu asta-i îngrijorarea mea. Toate neliniştile sunt pentru sora mea. Mă tem pentru ea din pricina curselor întinse cu neruşinare de destrăbălatul favorit al guvernatorului, şi de îndată ce vom scoate comoara din ascunzătoare, vom părăsi pentru totdeauna aceste locuri. Ne vom reîntoarce în Olanda. Asta-i ultima voinţă a tatălui meu. Am pus deoparte bani pentru călătorie, şi în plus, vom avea comoara, care acum se află încă pe fundul mării.

— Aşadar, sora ta este ameninţată? s-a interesat în continuare de acest băiat cinstit. Spune-mi nişte amănunte mai precise.

Poate aş putea într-un fel să mă achit de datoria faţă de tine. În tot cazul, nu voi pierde din vedere nici una, nici alta.

Ewald a indicat în câteva cuvinte temerile surorii sale Marthe provocate de Perez, favoritul guvernatorului, spunând că tatăl lor a respins energic pe acest desfrânat, care atunci n-a îndrăznit să împingă mai departe tentativele sale, cu atât mai mult cu cât nu era defel popular în Goa.

— Însă acum tatăl meu nu mai este, a adăugat Ewald cu emoţie. Eu sunt tânăr şi slab şi îmi este teamă că Perez, de cum va afla de moartea lui, va începe din nou s-o urmărească pe sora mea. De aceea, voi depune toate eforturile ca să părăsesc cât mai repede teritoriul portughez.

Morgan a mai pus câteva întrebări, ca să se pună cât mai bine la curent cu toată afacerea. Înfăţişarea deschisă şi simpatică a lui Ewald produse asupra lui cea mai bună impresie.

În sfârşit, ei s-au despărţit. Ewald s-a întors rapid la barca sa, iar Morgan, urmat de tovarăşii săi, s-au grăbit să facă pregătirile de plecare.

Sosind aproape de barcă, Ewald a auzit în urma lui un zgomot suspect şi întorcându-se a observat printre copaci silueta unui individ ce alerga cu toată viteza în direcţia Goa, centrul aşezărilor portugheze, situat la câteva mile mai la nord pe coasta insulei Anjediva. Cineva îi spionase pe Ewald şi Morgan? Trădarea pornise din nou la treabă?

În închisoare

Fratele şi sora intraseră în umila lor cabană, la o oră de Goa, pe coasta de sud. Câţiva pescuitori de perle care locuiau în acelaşi loc îi compătimeau pe sărmanii orfani. Ei săpaseră o groapă şi înainte de apusul soarelui, corpul nefericitului Moritz se odihnea, însoţit de ultimele rugăciuni, în pământul rece. Mormântul era la câţiva paşi de mizerabila colibă, sub un copac umbros. A fost acoperit de o mică movilă de pământ, lângă care a îngenuncheat Marthe, neconsolată de pierderea tatălui său.

După ceremonia funebră, Ewald s-a reîntors la coliba sa căutând o secure. Voia să cioplească o cruce ca s-o înfigă la mormânt şi să scrie pe ea numele tatălui său. În timp ce se ocupa cu această treabă, a auzit nişe paşi grei şi cadenţaţi şi clinchetele produse de nişte oameni înarmaţi.

Ewald şi-a ridicat privirea şi a observat un detaşament de soldaţi comandaţi de un ofiţer.

— Iată-l! a strigat o voce groasă.

Era aceea a unui individ viclean, pe care Ewald îl cunoştea bine din vedere. Posesorul unei mici ambarcaţii de navigaţie costieră, el vizita cabanele pescarilor şi le vindea lucruri de primă necesitate. Traficanţii ambulanţi de acest fel sunt de obicei informatori în serviciul poliţiei. Fără îndoială că acesta îl spionase şi-l denunţase pe Ewald.

Dar tânărul n-a avut timp să pună întrebări şi să protesteze. Soldaţii portughezi s-au repezit brutal asupra lui şi i-au legat mâinile la spate.

— Ce înseamnă asta? a strigat totuşi el. De ce mă luaţi prizonier?

— Ai să afli curând la Goa, i-a răspuns ofiţerul ce comanda detaşamentul. Nu-i vremea de palavre. Hei, soldaţi! Luaţi-l în mijlocul vostru şi dacă refuză să meargă, nu-l scutiţi de lovituri de pat de puşcă. Să-l atingeţi la picioare, duceţi-l pe acest derbedeu la Goa. Acolo i se vor spune două cuvinte.

Ewald era cuprins de o deprimare mortală, mai puţin pentru propria lui soartă, cât pentru cea a surorii sale Marthe. Se îngrijora că o lăsa atât de nefericită pe tânăra fată. Însă nu numai de asta. Nimeni nu mai avea să se ocupe de ea. În ce-l privea, soldaţii l-au înşfăcat fără a renunţa să-l trateze cât au putut mai rău şi spre seară au ajuns la reşedinţa coloniei.

Acolo a fost încarcerat fără nici o formalitate în închisoarea numită Gabido. Pentru moment, n-a fost supus interogatoriului. Nefericitul a fost împins într-o gaură infectă, unde uşa a fost încuiată de două ori, fiind părăsit la voia întâmplării.

Această celulă subterană şi umedă era plină de şobolani şi de paraziţi respingători, de care Ewald se apăra cu greu.

De ce îl arestaseră? Pentru ce îl ţineau atât de strict la secret? Ewald nu ştia nimic sigur, însă presupunea că vreun trădător, acel comerciant ambulant, îl urmărise şi îl denunţase că se întâlnise cu Morgan.

În Goa se desfăşura o activitate febrilă. Câteva nave de război erau deja gata să-şi pună velele. Însă se ţinea un secret sever asupra scopului expediţiei. La lăsarea nopţii, corăbiile de război au pornit urmând coasta. Se îndreptau spre punctul Coco, în timp ce simultan un detaşament de soldaţi, sub ordinele lui Perez pornea spre uscat spre acelaşi punct. Totul se făcea cu precizie şi promptitudine.

Corăbiile, urmate de un vânt favorabil s-au aflat la ora potrivită la golfuleţul adăpostit unde era ancorată corabia neagră atunci când tânărul Ewald îl avertizase pe celebrul căpitan de piraţi.

Corăbiile de război portugheze abia ajunseseră la intrarea golfului, că s-a aprins un foc pe înălţimea ce-l domina. Era un semnal ce anunţa că soldaţii erau gata să sprijine atacul corăbiilor.

Ca de obicei, în aceste locuri pustii domnea cea mai adâncă tăcere. Dintr-o dată a părut că se dezlănţuiseră toţi diavolii infernului. Navele portugheze trăgeau din plin salve şi aruncau o grindină de mitralii asupra întregii suprafeţe şi în toate cotloanele micului golf.

În acel moment, deasupra colinelor s-a înălţat luna, luminând cu lucirea sa palidă acest peisaj sălbatic şi pitoresc.

Corăbiile portugheze au virat de bord descărcându-şi din nou şirul de tunuri, acoperind golful cu o ploaie de fier. Echipajele scoteau urale frenetice, cărora le răspundeau de pe înălţimi ecourile strigătelor soldaţilor, nerăbdători să ia parte la luptă.

Era totuşi sigur că chiar acesta era punctul Coco asupra căruia se dezlănţuiseră tragerile portughezilor şi asupra corăbiei negre, pe care o credeau ascunsă la pândă. Însă aceasta dispăruse cu totul fără a lăsa vreo urmă.

Comandanţii corăbiilor portugheze erau totuşi ferm convinşi că făcuseră bucăţi corabia lui Morgan.

Dar o recunoaştere trimisă după devastatorul foc n-a găsit nici sfărâmături, nici epave.

În ciuda avariilor, piraţii porniseră pe mare la timp, fără nici o îndoială la indicaţiile lui Ewald şi tot acest armament, toate aceste ghiulele şi mitralii nu mai aveau nici un rost, mai mult ca o simplă paradă militară.

Comandanţii trupelor de uscat au aflat şi ei ştirea, coborând de pe înălţimile lor sub conducerea personală a lui Perez, care se zbătea ca un smintit.

Ei i-au întâlnit pe comandanţii corăbiilor, care informându-i că nu-l găsiseră pe Morgan, au stârnit un concert de blesteme, căci dezamăgirea ajunsese la culme.

— Ticălosul de Morgan trebuie să fi fost avertizat! se striga. Am fost trădaţi!

— Da, a zbierat Perez. Comerciantul a avut dreptate. El l-a văzut perfect pe micul pescar de perle alergând la golf. Nu există nici cea mai mică îndoială că acesta-i Ewald Moritz l-a prevenit pe Morgan. Vai! Voi înnebuni de turbare! Am ajuns prea târziu, după ce pasărea şi-a luat zborul! Cred că într-adevăr aşa s-au petrecut lucrurile. Din fericire am pus mâna pe acest spion, pe acest trădător care l-a informat pe Morgan! A trebuit să fie adus sub o escortă bună la Goa. Voi face din el un exemplu îngrozitor. Va fi judecat, condamnat şi supus celor mai înfricoşătoare chinuri ce le pot inventa imaginaţia. Trebuie ca să moară la foc mic, să-i pot savura agonia până la ultimul spasm! Dar există şi sora lui… Vai! Pe aceasta o voi face să fie târâtă în palatul meu, unde va fi de bună voie sau cu forţa, sclava capriciilor mele.

Comandanţii corăbiilor de război portugheze nu erau mai puţin derutaţi şi exasperaţi! Totuşi, pentru ei moartea lui Morgan şi distrugerea corăbiei negre nu puteau fi puse la nici o îndoială.

Dar dacă acest căpitan reuşise totuşi să prăsească golful, ceea ce nu era prea evident, el nu putea să fie departe. Poate că chiar se ascundea în vreun alt intrând al coastei.

Aceasta era şi părerea lui Perez, care a dat ordin comandanţilor de nave să-l caute pe Morgan.

— Da, cu siguranţă, a repetat el. Am observat vasul lui Morgan. Este cu neputinţă ca el să se fi retras prea departe. Nu poate să zboare cine ştie unde. În ce mă priveşte, voi scotoci şi eu cu soldaţii mei ţărmul şi împrejurimile sale, în caz că piraţii, abandonându-şi corabia prea avariată, ar încerca să fugă în interior.

Ordinele lui Perez au fost executate în întregime. Era un

adevărat stăpân, un favorit căruia îi era permis totul, care era sigur că va fi aprobat întotdeauna de guvernatorul din Goa, la fel şi de soţia acestuia, frumoasa şi uşuratica Ludmilla.

Corăbiile de război au cercetat cu mare băgare de seamă toate golfurile, unele după altele, trăgând la întâmplare şi lovituri de tun, care au tulburat prin bubuitul lor înfiorător marea tăcere a nopţii. N-au găsit nici o urmă de Morgan. Acelaşi lucru l-au făcut şi soldaţii de-a lungul coastei şi în interior.

Hotărât lucru, Morgan îi păcălise cu politeţe. El reuşise să scape datorită vitezei corăbiei sale, chiar în pofida numeroaselor avarii, care ar fi trebuit s-o facă incapabilă să ţină la mare.

Când Perez şi statul său major au ajuns la Goa, era de-acum ziua mare. În ciuda oboselii, el s-a îndreptat imediat spre palatul guvernatorului, care contrar obiceiului său, era în picioare şi aştepta cu nerăbdare raportul favoritului.

— Ruşine şi prăbuşire! a zbierat Perez intrând acoperit de praf în sala de audienţă a palatului. Toate măsurile mele au fost totuşi bine luate şi ar fi reuşit inevitabil, fără ticălosul acesta de pescar, care cu siguranţă că l-a avertizat pe Morgan. Dracul ştie cum s-a petrecut asta! Trebuie să-l interoghez imediat pe deţinut.

Guvernatorul a fost de acord cu ruşinoasa umilinţă şi cu turbarea favoritului său, apreciind în acelaşi timp şi prezicerile informatorului cu privire la Morgan.

Au fost date ordine şi curând nişte temniceri l-au adus cu brutalitate în faţa celor doi pe sărmanul Ewald, cu mâinile mereu legate la spate. Guvernatorul şedea pe un fel de tron şi a rămas indiferent.

Dar Perez, în culmea furiei a înaintat cu pumnii ridicaţi împotriva tânărului.

— Recunoaşte, netrebnicule! Ştim totul, mizerabile! Ai fost urmărit şi văzut întâlnindu-te cu Morgan ca să-l previi şi să-i permiţi să se salveze la timp!

Ewald avea să nege? Nu. Simţea că asta nu-i va servi la nimic. Şi de altminteri respingea minciuna prin firea sa deschisă şi sinceră.

El s-a îndreptat mândru şi a susţinut fără să pălească privirile mânioase ale guvernatorului şi acolitului său.

— Da, a răspuns el fără şovăială. Eu l-am avertizat pe Morgan.

— Canalie! a strigat Perez, aplicându-i o lovitură puternică de pumn. Tu l-ai prevenit pe pirat?

— Morgan este un om de onoare, a ripostat Ewald cu sânge

rece, însă pe un ton de indignare. Fără îndoială, este un corsar, însă niciodată n-a comis o acţiune ruşinoasă. În luptele maritime, corăbiile învingătorilor nu-i dezbracă pe învinşi şi nu-i iau cu ei pe prinşi atunci când pot? Morgan procedează altfel şi declar şi cred că mi-am făcut datoria avertizând pe acest viteaz, care-mi este compatriot.

— Dacă nu mă reţineam, te strangulam, a strigat Perez, lovind din nou victima cu pumnii lui puternici. Vei muri foarte repede şi aceasta va fi o moarte prea frumoasă pentru tine! Duceţi-l să nu-l văd. Curând judecătorii se vor pronunţa. Dacă sunt nişte torturi rafinate şi nemaiauzite, vreau să ţi le rezerve ţie.

Soră devotată

S-au scurs două zile. Ewald se ofilea în închisoarea lui subterană cu un regim de pâine şi apă. Mai avea încă de suferit, în timp ce se delibera asupra sorţii sale finale. Nici un supliciu nu-i părea lui Perez destul de crud. El discuta în fiecare zi cu membrii tribunalului său amănuntele programului de tortură, pe care l-ar fi dezaprobat chiar şi satana. Moartea lui Ewald fusese hotărâtă în unanimitate. Însă trebuia să se prelungească cât mai mult martirajul. Era nevoie să dureze ore întregi, pentru ca portughezii să-şi poată potoli privirile cu îngrozitorul spectacol al chinurilor sale.

Sărmanii pescari de perle, cu adevărat îndureraţi de soarta ce-o aştepta unul dintr-ai lor, n-au cutezat totuşi să întreprindă nimic ca să-l elibereze.

În dimineaţa celei de a treia zi, frumoasa soţie a guvernatorului, trufaşa şi nemiloasa Ludmilla, se găsea aşezată în faţa mesei de toaletă. Era fiica răsfăţată a unui mare portughez, şi se afla de multă vreme în coloniile Hindustanului regretând plăcerile curţii de la Lisabona. Îşi consacra ore multe toaletei, fiind ocupată îndeosebi de frumuseţea sale şi de serbările în care ea strălucea ca o regină.

Era deci în faţa oglinzii într-un neglijeu de dimineaţă curat şi alb, în timp ce cameristele sale îi puneau în faţă la vedere diferite podoabe. Ludmilla poseda bijuterii de cea mai mare valoare, nişte ornamente de aur şi de argint de o lucrătură preţioasă, giuvaieruri de tot felul, pietre rare şi de toate culorile, diamante strălucitoare.

Dar cea mai mare mândrie a ei era colierul cu perle mari, toate alese cu grijă şi de mare preţ. Frumoasa Ludmilla îşi pusese în jurul gâtului său alb acest colier de perle lăptoase şi nu înceta să-l contemple, în timp ce cameristele o copleşeau cu laude.

— Acest colier este fără pereche, îi spunea frivola soţie a guvernatorului unei femei, pe care o favoriza cu cea mai mare încredere. Este podoaba care îmi place cel mai mult. Nu se compară decât cu perlele cele mai alese. Ar trebui totuşi încă o perlă de o mărime excepţională, ca să servească drept piesă de rezistenţă. Atunci aş avea un colier pe care nici regina nu-l are.

— Vai! Asta nu va fi uşor de obţinut, a răspuns bătrâna

cameristă. Pescarii de perle le vând din când în când, oferind cele mai frumoase descoperiri ale lor. Însă eu n-am văzut încă perle de mărimea care ar trebui să completeze cu demnitate acest minunat colier.

— Ba da, a reluat Ludmilla. Într-adevăr, se descoperă perle enorme, dar acestea ajung cu toatele în mâinile prinţilor hinduşi şi aceşti rajahi nu vor cu nici un preţ să se lipsească de preţioasele lor bijuterii. Vai! Dacă numai într-o zi un pescar de perle mi-ar aduce una! Aş fi în culmea fericirii. Când mă voi întoarce în Portugalia aş avea un giuvaier în faţa căruia ar păli chiar şi sipetul cu bijuterii al suveranei!

Pe când rostea aceste cuvinte, o femeie de cameră a deschis uşa cabinetului de toaletă.

— Excelenţă, a spus ea înclinându-se adânc. O tânără fată vrea să se prezinte la palat. Este de o frumuseţe remarcabilă. Are nişte ochi minunaţi şi părul de aur cu reflexe încântătoare. Însă pare profund mâhnită. Ea o imploră pe alteţa voastră să-i acorde o discuţie, asigurând că vă va face o comunicare foarte importantă.

— Vai! Pariez, a spus Ludmilla pe un ton sarcastic, că a venit ca să ceară o graţiere. Este blondă? Mi-am imaginat că este sora trădătorului aflat în închisoare şi care va fi curând executat. A venit ca să geamă şi să se vaite. La ce bun? Nu, nu vreau s-o primesc. Gemetele şi plânsetele m-au tulburat de ajuns.

— Ea vorbeşte de o bijuterie de cel mai mare preţ, a reluat slujnica. Va da ea însăşi, a spus ea, mai multe amănunte alteţei voastre.

— Vai! E vorba de o bijuterie! a reluat Ludmilla, al cărei interes s-a trezit dintr-o dată. Ei bine! Las-o să intre. Dacă mă plictiseşte şi mă oboseşte, îi voi arăta pur simplu uşa.

Apoi a fost introdusă Marthe, căci era sora nefericitului Ewald. A intrat clătinându-se şi s-a aruncat le picioarele soţiei guvernatorului, ridicându-şi mâinile într-o atitudine de implorare, în timp ce pe obraz îi curgeau lacrimi mari.

— Ce vrei? a întrebat-o Ludmilla pe un ton arogant pe tânăra fată. Din întâmplare eşti sora tânărului trădător arestat recent?

— Ewald este fratele meu, a suspinat fata în mijlocul hohotelor. Îndurare pentru el! Ai milă de fratele meu şi obţine eliberarea lui şi îmi voi arăta recunoştinţa!

— Recunoştinţa ta? a rânjit uşuratica Ludmilla, a cărei inimă era destul de aspră, ca şi trăsăturile ei reci. Cum poţi să-ţi arăţi recunoştinţa, sărmană fiinţă? Ai vreun lucru să-mi oferi în

schimbul iertării fratelui tău? Ai vorbit servitoarei mele de o bijuterie de o valoare nepreţuită?

— Da, i-am spus şi o repet, a reluat Marthe, mereu hohotind. Am aflat că fratele meu va suferi ultimul supliciu în chinurile cele mai îngrozitoare!…

— Şi pe drept, a replicat Ludmilla fără milă. El a trădat şi nu merită nici o îndurare. Dar ce vrei? Ai vreun lucru care să mi-l oferi, care să merite intervenţia mea? În tot cazul, soţul meu mi-a cedat la toate rugăminţile şi eu singură pot să-ţi salvez fratele. Dar nu o voi face decât dacă îmi dai un motiv care să pară a merita truda.

— Ceea ce ofer, alteţă, a răspuns Marthe, agăţându-se cu disperare de această speranţă, este o bijuterie dintre cele mai preţioase ce există în lume, o perlă cum n-a existat niciodată şi pe care n-o are nimeni.

— Unde este această perlă? Unde o ai? a reluat Ludmilla din ce în ce mai aţâţată. Arată-mi-o. Vreau s-o văd imediat.

— Nu o am aici, a răspuns Marthe cu o voce tremurând de emoţie. Perla zace într-un loc unde atinge o mărime de necrezut. Voi arăta locul când voi avea siguranţa că fratelui meu i se va salva viaţa şi va fi eliberat!

Ludmilla a meditat o clipă. Dacă inima îi era nemiloasă, această femeie era în acelaşi timp de o falsitate şi de o înşelătorie infernale.

— Aşteaptă o clipă, a spus ea tinerei fete. Rămâi aici. Mă voi întoarce cu răspunsul într-o clipă şi sper că va fi bine.

Sărmana Marthe era prea lipsită de experienţă ca să se gândească la ceva rău, cu toate că din instinctul ea înţelegea că trebuia să păstreze secretul pentru sine.

Ludmilla s-a ridicat şi a trecut în altă încăpere.

— Doresc să vorbesc cu Perez, i-a spus ea uşierului de serviciu, pe care să-l chemi imediat. Cu siguranţă că-i în palat. Adu-l la mine imediat. E vorba de o afacere urgentă.

Ludmilla n-a aşteptat mult. Perez era într-adevăr în palat şi s-a prezentat numaidecât. S-a aplecat galant şi a sărutat mâna albă ce i-a întins-o Ludmilla.

— Cu ce vă pot fi îndatorat, alteţă? a întrebat favoritul pe tonul cel mai mieros.

Fără nici o introducere, Ludmilla i-a repetat ceea ce îi spusese Marthe, atrăgându-i atenţia că va avea o perlă de o valoare de nepreţuit dacă va fi păstrată viaţa şi va fi pus în libertate fratele acesteia.

— Vreau să am această bijuterie preţioasă, a conchis ea. Îmi lipseşte o perlă de acest fel şi îmi trebuie. Tu, prietene, eşti dibaci. Mă las cu totul pe seama ta, însă fă în aşa fel încât să am perla cât mai degrabă posibil. De altfel, predă-l pe trădător direct tinerei fete.

Faţa ipocrită a ticălosului a luat o expresie ciudată.

— Vai! Despre asta-i vorba? a zis el. Foarte bine. În acest caz e mai bine să nu figurez ca negociator. Am întâlnit deja pe această fată şi i-am adresat câteva propuneri, pe care ea le-a socotit nepotrivite. Intervenţia mea nu poate decât să-i inspire neîncredere.

Ludmilla, o rafinată fină, a zâmbit cu subînţeles. Cunoştea slăbiciune favoritului şi-l ştia pe marele alergător după aventuri galante.

— Ce vei face deci, dragă prietene? a întrebat ea.

— Vai! Este foarte simplu, a replicat şiretul cumătru după câteva minute de gândire. Nobila mea suverană poate s-o creadă pe cuvânt pe tânăra fată şi să-i promită totul. Va fi însoţită de nişte oameni siguri, dintre care câţiva pescari de perle, la locul unde este bijuteria. Scufundătorii o vor aduce la suprafaţă şi alteţa voastră va fi în posesia perlei şi cu trădătorul se va proceda ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic. Va fi executat cum s-a convenit. Nu există îndurare pentru indivizi de această teapă.

— Dar tânăra fată? a reluat Ludmilla cu şovăială. Ar putea să se plângă, să facă gălăgie, să producă chiar tulburări.

— Aş! Ce importanţă are ce va spune ea? Cum vrei să facă o simplă găină care n-are un cocoş care s-o apere?

— Totul este frumos, prietene, a mai obiectat soţia guvernatorului. Dar nu se poate prevedea ceea ce se va întâmpla. La Goa nu lipsesc nemulţumiri. Soţul meu are mulţi duşmani, care vor profita cu siguranţă de ocazie ca să-şi satisfacă sentimentele ostile.

— Dacă nu-i decât asta, a răspuns Perez, cu cinismul său nepăsător, alteţa voastră poate să doarmă pe amândouă urechile şi fără cea mai mică grijă. Se va petrece totul pe tăcute şi afacerea cu tânărul Ewald va fi repede rezolvată. Până atunci, frumoasa suzerană va deveni stăpâna frumoasei perle.

Ludmilla era prea rea în fondul ei ca să se opună cu sinceritate împotriva unor asemenea procedee.

Ea a mai ridicat câteva uşoare obiecţiuni, însă acestea nu urmăreau decât să se pună în scenă şi pentru plăcerea de a juca comedia ea însăşi.

Curând s-a alăturat imediat părerilor lui Perez şi i-a susţinut din plin planurile.

— Atunci ne-am înţeles, a încheiat perfida frumuseţe. Îţi las chestiunea pe mâini, dragă prietene. Vei acţiona discret şi mă însărcinez să te recompensez. Voi veghea de asemenea să nu ţi se ceară socoteală pentru această ademenire a tinerei fete, pe care o vei pune la loc sigur. Suntem deci amândoi de acord. Voi avea perla, iar tu pe frumoasă. Cât priveşte restul, mucles!

Josnica afacere era încheiată şi complotul diabolic în care trebuiau să fie aruncaţi în acelaşi timp Marthe şi fratele său, pus deja la cale.

Ludmilla s-a întors în budoarul său surâzând, cu inima destul de uşoară, de parcă ar fi fost fiinţa cea mai nevinovată din univers.

— Consolează-te, a binevoit să-i spună bietei Marthe, care aştepta într-o teamă ucigătoare hotărârea asupra sorţii fratelui său. Am discutat cu soţul meu şi consilierii săi. Ei îl vor graţia pe Ewald. Fratelui tău i se va salva viaţa şi i se va acorda libertatea. Ţi-o promit. Ai cuvântul meu şi asta îţi ajunge.

Inocenta tânără, inocentă în toate sensurile cuvântului, s-a aruncat din nou la picioarele perfidei Ludmilla. Ea a sărutat cu naivitate mâinile acestui demon, fără să bănuiască înţelegerea ruşinoasă ce fusese încheiată.

Cameristele ascultau atente promisiunile stăpânei lor, însă ce valoare aveau pentru trufaşa şi perversa portugheză? Aceste femei, de un devotament orb şi mut, nu se gândeau deloc la viitor, la o ocazie de a se manifesta în favoarea nefericitei Marthe.

— Voi lua măsuri să fii însoţită de câteva persoane de încredere, a continuat Ludmilla. Acestora trebuie să le indici unde se găseşte această perlă de nepreţuit. Însă, fireşte, trebuie ca această perlă să aibă valoarea ce i se atribuie, pentru ca fratele tău să obţină iertarea. Oamenii mei o vor lua chiar astăzi şi tu vei pleca cu ei. De altfel, printre ei există nişte pescuitori de perle pricepuţi. Le vei da pe loc toate informaţiile necesare. În sfârşit, doresc să nu vorbeşti de aceasta cu nimeni. Îmi vei înmâna tu însăţi perla. O voi primi din propriile tale mâini şi imediat după asta fratele tău va fi sănătos şi teafăr.

Toate recomandările păreau destul de fireşti, toate acestea se înlănţuiau destul de bine, încât sărmana Marthe, străină de orice viclenie şi perfidie, n-a avut nici o bănuială. Ea îşi lăsa capul plecat sub capcana ticălos întinsă ca să-i smulgă comoara şi s-o

piardă pe ea, fără să-l salveze pe fratele său.

Pe bancul de stridii perliere

Sărmana Marthe plecase spre Goa aproape fără speranţă. Şi dintr-o dată s-a întors consolată în umila sa cabană şi i-a aşteptat cu nerăbdare pe trimişii lui Ludmilla.

Curând a văzut sosind patru oameni, oamenii de încredere fără îndoială, pe care-i anunţase femeia guvernatorului. Nu avea motive să nu se încreadă în ei. Ea nu era la fel ca Ludmilla, care nu avea decât o încredere limitată în aceste personaje. Se temea că la vederea bijuteriei pe care o descrisese Marthe, să nu le trezească în ultimul moment lăcomia şi să-i facă să cedeze unor înclinaţii violente. Astfel că ea l-a însărcinat pe Perez, pe care se bizuia fără rezerve, să fie sigur de cei patru oameni ce se vor reîntoarce pe uscat. În acest scop, Perez instalase nişte soldaţi ascunşi în pădure, ca să aştepte acolo cu răbdare revenirea lor.

Ca să adoarmă şi mai mult încrederea fiicei lui Moritz, care erau departe de a se crede ei înşişi supravegheaţi, i-a trimis o scrisoare scrisă în portugheză de propria sa mână, în care-i repeta şi-i confirma făgăduiala făcută, de a acorda graţierea lui Ewald. Era o mişelie. De altfel Perez dăduse ordin să-i fie adusă copila de îndată ce s-ar fi găsit perla.

Marthe, pe deplin sigură pe făgăduielile din această scrisoare, i-a însoţit fără şovăială pe oamenii lui Ludmila. În golf aştepta o mică ambarcaţie cu pânză. Ceilalţi pescari de perle ieşiseră de dimineaţă ca să-şi facă meseria, astfel că nimeni n-a observat plecarea fetei cu cei patru inşi, a căror îndemânare de scufundători o asigurase pe deplin pe femeia guvernatorului.

Marthe cunoştea bine stânca de formă ciudată, la piciorul căreia vieţuia stridia ce conţinea comoara. Tânăra fată îl însoţise adesea acolo pe tatăl său. Ambarcaţia a pornit deci spre sud.

Drumul era lung. Lipsind un vânt bun, trecuse deja de amiază când au ajuns în preajma locului unde trebuia să se găsească cea mai rară perlă.

Cei patru trimişi nu prea aveau înfăţişări demne de încredere şi tânăra fată s-a simţit instinctiv îngrijorată văzându-se singură în barcă în mijlocul acestor oameni. De altminteri, ei o observau cu o oarecare rezervă, la recomandarea expresă a lui Perez, care le interzisese să-şi permită vreo libertate faţă de Marthe, de teamă să n-o sperie. Şi îndeosebi, pentru că pusese el însuşi ochii pe ea şi nu accepta ca aceasta să fie ţinta batjocorii şi

brutalităţii servitorilor săi.

Barca tăia rapid valurile. Orele se scurgeau şi Marthe nu putea să-şi întoarcă gândurile de la nefericitul său frate, pentru care întreprindea acest traseu lung într-o companie neliniştitoare. În sfârşit, au apărut în depărtare stâncile cu forme bizare. Marea pe aceste meleaguri era de un calm total.

Cei patru oameni începeau să se agite. Ei nu aveau în cap decât scopul lor imediat, de a ajunge aici şi ardeau de nerăbdare să vadă faimosul giuvaier.

— Sperăm că nu i-ai vândut nişte minciuni graţioasei noastre stăpâne, a spus unul din oameni tinerei fete. Dacă ai nebunia să te joci cu ea, te poţi aştepta la aceeaşi soartă ca şi a fratelui tău.

— Nu, n-am minţit. N-am spus decât simplul adevăr şi am dovada la această oră. Tatăl meu, care a descoperit comoara pe fundul mării, era un om de cuvânt şi de care nimeni şi niciodată n-are dreptul să se îndoiască. La piciorul stâncii pe care o vă voi indica veţi găsi stridia, şi în stridie, perla, cu preţul căreia mi s-a acordat viaţa şi eliberarea fratelui meu.

Cei patru oameni ştiau că Ewald era condamnat definitiv. Ei o cunoşteau prea bine pe stăpâna lor şi pe sinistrul Perez, pentru a nu fi convinşi că tot ceea ce voia soţia guvernatorului era perla, şi că în sfârşit, îl lăsase pe nefericitul Ewald în voia sorţii.

Marthe a observat dintr-o dată atunci nişte priviri ciudate pe care aceşti oameni le-au schimbat între ei.

— Ce înseamnă asta, a strigat fata, începând să simtă o bănuială ce se năştea în ea, ce înseamnă aceste clipiri de ochi şi aceste semne secrete?… Cerule! Se joacă aici un joc fals?

— Tu visezi, fato! a reluat o voce brutală. Să nu spui asemenea prostii! N-ai o promisiune scrisă? Unde este stânca la piciorul căreia se găseşte perla? Haide, la perlă!

Sărmana fată ezita acum şi mai mult. În timp ce oamenii se îndârjeau din ce în ce mai energic, repetând întrebarea cu o insistenţă mai hotărâtă şi mai ameninţătoare.

Marthe avea senzaţia, un pic tardivă, vai! Că fusese trasă pe sfoară printr-o viclenie infernală, al cărei victime erau fratele său, ca şi ea.

— Ei bine! Nu-i timpul? a strigat unul pe un ton înfuriat. Totuşi, ţii un pic să-ţi salvezi fratele? Haide, unde este stânca? Repede! Camaradul nostru este gata să se scufunde!

Marthe şovăia din ce în ce mai mult, şi această ezitare a fost salvarea sa, după cum se va vedea. Bănuiala din sufletul său era de-acum neîndoielnică. I-a privit speriată pe ticăloşii din jur ce o

tratau astfel, văzând neruşinarea crescândă a trimişilor lui Ludmilla.

— Răspunde totuşi, femeie uşuratică, a urlat unul dintre bandiţi. Răspunde sau te dobor! Crezi că am venit aici ca să ne distrăm? Spune-ne pe loc, sau te izbesc.

Cinica brută ridicase deja pumnul asupra nefericitei copile, care tremura de tot, când atenţia trimişilor a fost atrasă deodată din altă parte. De pe ţărmul vecin se desprinsese o ambarcaţie ce naviga cu toată viteza drept spre stânci. Însă ceea ce sălta pe valuri nu era una din acele bărci mici folosite de pescarii de perle, ci o şalupă. Nu avea decât doi oameni: unul de o anumită vârstă, care ţinea cârma, în timp ce celălalt, acoperit cu o manta întunecată, era aşezat în spatele pânzei, în aşa fel că nu se vedea bine.

— Ia te uită! Cine sunt cei doi indivizi? a făcut unul dintre oamenii lui Ludmilla. De unde vin? S-ar spune că se îndreaptă spre noi!

Cei patru oameni din ambarcaţie erau cu toţii înarmaţi din cap până în picioare. Purtau pistoale şi cuţite de vânătoare, ca acelea folosite pentru cerbi.

Şalupa se apropia cu o viteză vertiginoasă.

Pentru moment, servitorii lui Ludmilla nu se preocupau mult de asta. Unul din ei o ţinea pe sărmana Marthe de braţ şi o scutura brutal, încât o făcea să ţipe.

— Dar vorbeşte odată, neroadă mică. Unde este bancul de stridii? Vorbeşte, sau te bat până la sânge.

Marthe nu se mai îndoia că era o jucărie a acestor indivizi vicleni. Ceea ce se dorea era perla şi fratele său niciodată n-avea să fie cruţat.

— Dumnezeule atotputernic! Totul este pierdut, se tânguia ea. Ultima mea speranţă s-a spulberat. Vai, Ewald! Nu te pot salva!

Mâna omului a smucit-o brusc. Însă în momentul acela barca a fost zguduită. O abordase şalupa. Omul cu manta neagră ce stătea după velă s-a aruncat dintr-un salt în mijlocul celor patru şnapani buimaci. El şi-a lepădat mantaua şi a apărut într-o îmbrăcăminte de un roşu aprins, cu înfăţişarea măreaţă şi înfricoşătoare a unui justiţiar.

Le-a striga cu o voce tunătoare:

— Bandiţi laşi, cum îndrăzniţi să brutalizaţi o sărmană fată fără apărarea? V-am văzut de departe, ticăloşilor fără de milă! Dă-i drumul imediat, nemernicule laş, acestei fete!

— Şi dacă nu-mi place? a replica neruşinatul bădăran. Ce ai

să-mi faci? Cine eşti?

El o ţinea întruna pe Marthe, care se zbătea cu violenţă. Însă a lăsat-o imediat pe fată, căci o formidabilă lovitură de pumn a străinului s-a abătut asupra capului său şi l-a rostogolit ca pe un sac de făină sub banchetă.

Cei trei camarazi ai lui şi-au apucat imediat pistoalele şi au vrut să tragă asupra omului îmbrăcat în roşu.

Însă acesta le-a luat-o înainte şi îşi scosese de-acum sabia din teacă. Într-o clipită, cele trei lovituri de sabie, rapide ca un trăsnet, le-a crăpat capetele celor trei portughezi, care s-au prăvălit pe fundul ambarcaţiei. Omul care fusese ameţit de prima lovitură de pumn, a încercat atunci să se ridice fără zgomot, şi cu o privire încruntată şi un rânjet sinistru, a reuşit să-şi scoată unul din pistoale cu care se pregătea să-l descarce în spatele străinului.

Acesta nu putea să observe ce se petrecea, cu toate că pilotul şalupei scosese un strigăt de alarmă. Ticălosul a apăsat pe trăgaci, când o mână i-a dat la o parte arma.

Marthe, care îşi stăpânise teama, a intervenit cu iuţeală ca să-l protejeze pe cel care părea să-l fi trimis Cerul ca s-o apere. Ea îi trăsese îndărăt cu violenţă braţul portughezului. A bubuit împuşcătura, dar glonţul s-a pierdut în văzduh.

Mai repede decât gândul, cutezătorul străin s-a întors. Dintr-o ochire a înţeles situaţia. A aruncat o privire recunoscătoare eroicii fete şi a surprins în acelaşi timp gestul portughezului, care se pregătea să tragă cu cel de al doilea pistol.

O altă lovitură teribilă de sabie s-a repezit asupra ultimului emisar al perfidei Ludmilla, care s-a alăturat, cu craniul zdrobit, celor trei tovarăşi ai săi de pe fundul bărcii.

Omul îmbrăcat în roşu şi-a şters tăioasa spadă, în timp ce Marthe, buimăcită şi tremurând, fixa cu ochi îngroziţi această scenă tragică.

— Acesta nu-i un spectacol făcut pentru o tânără fată, a remarcat atunci străinul cu o voce sonoră. Dar altfel nu puteam deloc să te salvez. Ai văzut tu singură. A fost o întâmplare că am trecut nu departe de aici şi i-am observat pe aceşti oameni ce te ameninţau. Ai dovedit curaj deturnând pistolul mizerabilului care voia să mă împuşte în spate şi trebuie să-ţi fiu recunoscător. Însă cine eşti? Nu eşti portugheză, asta se vede după chip.

— Nu, a răspuns Marthe, sunt o nefericită, singură şi părăsită pe acest pământ străin. Tatăl meu a murit şi nefericitul meu frate este în închisoare.

— Fratele tău se numeşte Ewald? a întrebat deodată omul îmbrăcat în roşu. Şi nu eşti chiar Marthe, sora lui?

Tânăra fată l-a privit pe străin cu o adâncă surprindere. Ea nu-l cunoştea. Cum se făcea că pronunţa numele fratelui său şi al ei înseşi?

— Mi se pare că se petrec nişte lucruri ciudate, a reluat străinul. Fratele tău este prizonier? Povesteşte-mi cum s-a întâmplat asta. Aş vrea să ştiu şi pot să fiu mândru de mine. Îţi dau cuvântul, nu te voi ofensa în nici un fel. Niciodată în viaţa mea nu am făcut vreun rău unei femei slabe!

Sărmana Marthe nu ştia ce să răspundă. Sub ochii săi zăceau cadavrele celor patru însoţitori scăldaţi în sânge. Omul cu mantaua stacojie avea o înfăţişare înfricoşătoare şi în acelaşi timp inspira o încredere instinctivă. Ea simţea că va proceda bine spunându-i tot ceea ce ştia.

— Vorbeşte, fetiţă, a adăugat străinul cu blândeţe. Crede-mă că ceea ce-ţi cer este în interesul tău şi al fratelui. Povesteşte-mi ce s-a petrecut! Îţi vreau binele.

Marthe avea senzaţia că se găsea în faţa unui om puternic. Poate că ea se gândea la Morgan. Însă ceea ce-i risipea orice teamă era seriozitatea lui şi în acelaşi timp prietenia străinului. A făcut apel la tot curajul şi i-a prezentat limpede şi cu sânge rece trista sa situaţie şi îngrijorările ei mult prea întemeiate.

— Ascultă! i-a spus deodată străinul, întrerupându-i povestirea. Fratele tău a fost arestat pentru că l-a prevenit pe compatriotul său, pe căpitanul Morgan, asupra primejdiei ce-l ameninţa, pe el şi pe corabia sa neagră. Aşa este? Şi pentru asta vor să-l execute?

Marthe a dat din cap afirmativ şi i-a povestit fără a omite ceva, întâlnirea sa cu Ludmilla, oferta ce i-a făcut-o, de a-i indica ascunzătoarea comorii, cu condiţia de a fi graţiat fratele său şi primirea favorabilă cu care această propunere fusese întâmpinată.

Pe faţa tânărului, încă împurpurată de înflăcărarea luptei, se citea acum o expresie cu totul nouă, aceea a unei emoţii de tandreţe şi simpatie.

— Marthe, a spus el, tu eşti tot atât de nobilă ca şi fratele tău. Eşti demnă de el. Nu voi tolera ca cei doi nefericiţi, cărora eu însumi le datorez viaţa şi libertatea, să fie victimele perfidiei şi ale violenţei. Vrei să ai încredere în mine? Vrei să-ţi pui soarta în mâinile mele fără a te preocupa să afli cine este omul în faţa ta? Vrei să-mi spui unde zace perla, ca să pot s-o caut eu însumi şi

să ţi-o depun în mână?

Marthe n-a avut nici o clipă de ezitare. Ea a consimţit din toată inima şi fără rezervă. Simţea în adâncul sufletului că apariţia acestui om marca o întorsătură a destinului său şi cea a fratelui.

— Unde se află totuşi faimoasa perlă? a reluat cu calm omul îmbrăcat în roşu.

Tânăra fată a întins braţul, arătând stânca neagră ce se asemăna în mod ciudat cu un cap de elefant şi care se înălţa la o mică distanţă de barcă.

— Acolo este, a spus ea, la stânca ca o trompă de elefant se găseşte preţioasa stridie, de care ne-a destăinuit tatăl nostru în ultimele sale clipe. Vai, domnule! Dacă ai putea să-l salvezi pe fratele meu, fă-o! Viaţa lui este pentru mine mai de preţ decât orice altceva. Aş fi fericită şi m-aş lipsi de comoara de pe fundul mării.

Omul îmbrăcat în roşu a schiţat un surâs, însă era un surâs încurajator.

— Andre, i-a strigat el bătrânului marinar care menţinea şalupa lângă barcă. Ia-o pe această sărmană fată la bordul tău şi du-o la refugiul nostru. Apoi vei putea să revii ca să mă cauţi. Dă-i zor! Barca de pescuit cu cei morţi, va rămâne aici deocamdată. Am încă o treabă în acest loc. Apoi ne vom reîntoarce împreună în golful ştiut, unde este ascunsă corabia noastră şi vom termina de reparat avariile. Încredinţeaz-o pe tânăra fată în paza a doi piraţi, care au rămas pe coastă. Spune-le că ordon ca această fată să fie protejată şi apărată de către ei. Fă-o repede, Andre. Până la reîntoarcerea ta, eu îmi voi termina treaba de aici.

Aşadar, Morgan apăruse la vreme, în ultima clipă, ca să o ajute pe biata Marthe. El şi-a dat ordinele şi tânăra fată s-a supus eroului fără şovăială şi imediat. Ea se simţea în deplină siguranţă sub protecţia acestui om, care o ajutase cu atâta nobleţe.

Lupta pentru perlă

Tânărul căpitan s-a întors pentru ultima oră şi a privit şalupa, care se îndepărtase de-acum, şi împinsă de un vânt favorabil, a ajuns rapid la coastă, ceva mai înspre sud.

Când Ewald îl prevenise în noaptea aceea, Morgan şi-a părăsit primul său adăpost şi a căutat un altul în vecinătate, găsindu-l pe coasta occidentală, pe o mică insulă izolată şi pustie.

Nici aici nu se găsea în destulă siguranţă, navele de război portugheze fiind mereu în căutarea lui. Însă a descoperit ceva mai spre sud, în afara aşezărilor portugheze, pe coasta insulei Ceylon, un minunat loc de refugiu, unde era sigur că-şi va termina reparaţiile cerute de corabia sa.

Depusese pe uscat toată echipa şalupei sale şi împreună cu bătrânul Andre se alăturase corăbiei negre, ca s-o tragă în acest nou şi sigur refugiu, când observase pe lângă stânci barca aceea de pescuit. Şi dându-şi seama ce se petrecea acolo, a vrut s-o scape pe o tânără fată, pe care o văzuse în mâinile unor oameni ce o maltratau.

Acum, Morgan era singur singurel. El a legat barca de stâncă, pe care s-a urcat, luând-o în lungul proeminenţei de fărmă ciudată, ce se asemăna cu o trompă de elefant, până la capătul ei de deasupra apei. Ajuns acolo, el şi-a lăsat sabia jos şi-a scos pălăria cu pene şi a aruncat o privire scrutătoare spre fundul mării, foarte liniştită şi transparentă în acel loc.

Morgan a observat bine în adâncimea cristalină a mării mai multe crăpături. În una din acestea trebuia să se afle minunatul banc perlier.

— Pescarii de perle sunt scufundători dibaci, şi-a spus cutezătorul tânăr, dar şi Morgan poate fi la fel ca ei. Nu-i prima oară când mă scufund până în adâncul mării, chiar la mari adâncimi. Am făcut-o mai ales atunci când am descoperit o peşteră ciudată ce se deschidea sub suprafaţa apei.

Prin apa transparentă se observa o mare vegetaţie de plante marine ce se încurcau cu excrescenţele madreporice, formând un fel de grădină pe fundul mării.

Morgan s-a aplecat înainte cu braţele întinse sub formă de săgeată şi s-a aruncat cu capul în apă spre fund.

Tânărul căpitan de piraţi avea obişnuinţa să rămână destul de mult sub apă. Marea era mediul său. De mai multe ori vizitase

din pură curiozitate minunile adâncului.

El observase aici, după cum am spus, că această ciudată formaţiune stâncoasă îşi cobora peretele vertical la o mare adâncime, întrerupt de numeroase crăpături.

Morgan a parcurs cu vederea o despicătură, apoi o alta. Nu lipseau defel cochiliile cele mai felurite, crabi şi alte fiinţe de tot soiul, însă n-a observat uriaşa stridie.

El şi-a continuat explorarea, dar a trebuit să revină din timp în timp la suprafaţă ca să respire.

De fiecare dată când îşi scotea capul din apă se asigura că nu exista nimeni în jur care să-l tulbure sau să-l spioneze, şi după ce-şi reînnoia respiraţia se scufunda din nou, tot mai adânc.

În sfârşit, a ajuns să atingă cu picioarele fundul mării şi îndreptându-şi privirea spre baza stâncii, a observa o fisură enormă în formă de pâlnie.

Tânărul căpitan de piraţi văzuse multe lucruri ciudate în aventuroasa lui meserie. Însă ceea ce avea acum în faţa ochilor era un spectacol unic. Acolo, în această uriaşă despicătură din stâncă se găsea o stridie ciudată şi singuratică.

În momentul acela ea s-a întredeschis şi întrucât cele două carapace se găseau foarte îndepărtate, Morgan a putut să vadă carnea delicată şi irizată a vietăţii, iar în mijlocul ei, o umflătură strălucitoare, de un alb puţin albăstrui. Aceasta era perla, care atinsese mărimea unui ou mai mic!

Bătrânul Moritz avusese dreptate. În adânc se formase un giuvaier fără pereche.

Această comoară de nepreţuit ce sclipea acolo, foarte măruntă la început, crescuse cu anii, până luase nişte proporţii extraordinare, aşa cum arăta acum. Aceasta era o perlă cum probabil nu exista o a doua în lume.

Dar nu era momentul să rămână în contemplare. Trecuseră de acum vreo câteva minute şi Morgan a simţit sângele că-i bate la tâmple.

El a apucat brusc gigantica stridie, care s-a închis imediat, şi ţinând-o strâns în mână, s-a ridicat rapid la suprafaţa apei, cu preţiosul tezaur, pe care un pescar sărman îl lăsase moştenire copiilor săi.

Căpitanul de piraţi a depus stridia pe stânca neagră pe care începea să urce. În acel moment a constatat că stânca se compunea din blocuri separate, juxtapuse de un capriciu al naturii, în aşa fel încât lua acea înfăţişare ciudată.

Nu ieşise din apă decât cu o jumătate de corp, când deodată

s-a desprins unul din acele blocuri de stâncă, tulburând claritatea mării din jur şi în acelaşi timp Morgan s-a simţit prins şi reţinut de ceva invizibil.

Şi-a dat seama imediat ce i se întâmpla. Piciorul îi intrase într-o despicătură a stâncii când se desprinsese şi căzuse blocul de piatră, prinzându-l ca într-un cleşte ce-i strângea cu cruzime piciorul.

Durerea era violentă şi Morgan o suporta în tăcere. El s-a aplecat şi a încercat cu forţa lui herculeană să ridice acest bloc din intrândul ce-l reţinea printr-o întâmplare nefericită.

Dar mai înainte de asta i s-a părut că vede o altă primejdie, împotriva căreia nu avea destulă energie şi întreaga îndemânare, cu tot incomparabilul său sânge rece.

Nu departe de el a trecut ca o umbră ceva de formă triunghiulară şi destul de mare. Apoi o a doua umbră şi chiar o a treia şi aceste ciudate apariţii se mişcau cu o iuţeală de necrezut, părând că vor să vină înspre Morgan.

— Nişte rechini! a murmurat căpitanul piraţilor, stăpân pe sine, când dintr-o singură privire şi-a dat seama că erau trei dintre cei mai uriaşi rechini, de care nu văzuse încă niciodată până atunci, ce păreau să-l aibă ca ţintă pe el.

Probabil că aceşti monştri fuseseră atraşi chiar de către Morgan, atunci când aruncase în apă trupurile celor patru portughezi.

După ce-i devoraseră, aceste nesătule specii de rechini cu spini dădeau târcoale acum în jurul lui!

Putea să vadă distinct în apa transparentă corpurile lor enorme şi înfricoşătoarele maxilare înarmate cu un triplu rând de dinţi ascuţiţi. Şi piciorul îi era prins în stâncă şi era nevoit să rămână înţepenit pe loc.

Era totuşi scris în cartea destinului ca eroul Morgan să-şi termine aici existenţa printr-o moarte nemiloasă, după atâtea fapte înălţătoare?

Însă tânărul căpitan nu era omul care să abandoneze atât de uşor partida, în oricare situaţie neplăcută s-ar fi aflat.

Pe când alţii într-un impas asemănător s-ar fi simţit demoralizaţi de la bun început, Morgan a rămas de neclintit ca şi stânca lângă care se găsea, ca un nou Prometeu. Era înlănţuit, dar nu scotea nici un geamăt, fiind ferm hotărât să lupte până la capăt împotriva morţii groaznice ce-l ameninţa.

Rechinii se pregăteau să-l atace. Se putea paria o mie contra unul că lacomii monştrii aveau să-l dezmembreze imediat. Din

fericire pentru el, aceştia şi-au amânat pentru un moment asaltul, ca şi cum s-ar fi întrebat de unde să-l apuce mai uşor.

Însă, ca să se mai adauge o nefericire la situaţia sa, în acest moment suprem s-a auzit în depărtare un bubuit înfundat. Morgan a privit maşinal spre nord şi n-a putut să-şi reţină un strigăt de spaimă.

Ochii săi de vultur au desluşit un spectacol tragic. Corabia sa neagră, a recunoscut-o bine! Era angajată în luptă cu nişte corăbii de război portugheze. Acestea o descoperiseră în sfârşit şi o atacau înainte ca reparaţiile să se fi terminat. Velatura, încă deteriorată, nu-i permitea să manevreze cu mobilitatea obişnuită.

Deci vedea neputincios corabia neagră prinsă într-o luptă îngrozitoare, fără îndoială fatală, şi el, Morgan, nu era acolo şi nu putea să fie, pentru că era bătut în cuie de stâncă, ameninţat de maxilarele înfricoşătorilor monştri, dintre cei mai hrăpăreţi ai adâncului.

Rechinii se apropiau din ce în ce mai mult de el. În orice moment, unul din aceşti temuţi tigri ai mării se putea lăsa pe spate şi să-l înşface.

În acel moment suprem de disperare, Morgan şi-a aruncat o privire în urma lui şi în lumina ochilor i-a sclipit o rază de speranţă. La doi paşi de el se afla sabia, pe care o pusese jos înainte de a se scufunda. Poate că ar fi putut să o apuce…

Tânărul s-a întina în urmă atât cât a putut, în ciuda groaznicii dureri de la picior, prins între cele două stânci. Înainte ca rechinii, hărţuiţi de foame să se hotărască să sară asupra lui, el a reuşit să-şi întindă braţul în toată lungimea sa şi să-şi apuce arma.

Lama i-a strălucit în mână, şi Morgan, în ciuda poziţiei sale disperate, a simţit că redevine regele mării. Primul rechin s-a repezit ca o săgeată, întors pe spate, cu enormul lui bot deschis. Sabia căpitanului l-a întâlnit în mers şi i-a despicat pântecele. Monstrul a făcut un salt fantastic, ieşind din apă.

O a doua pereche de fălci formidabile a apărut în apropierea lui Morgan în mijlocul unei ape înspumate, agitată de înotătoarele rechinului. Sabia tăioasă a lui Morgan i-a spintecat flancul şi sângele roşu şi negru al măruntaielor s-a întins pe apa limpede şi azurie a oceanului.

În sfârşit, lama spadei lui Morgan mânuită cu o abilitate fără egal a pătruns chiar la timp în ochiul celui de-al treilea rechin, care a sărit furios deasupra valurilor şi s-a îndepărtat de locul

unde fusese rănit de moarte.

Morgan scăpase de temuţii săi adversari. Prin vecinătate nu mai era nici un alt rechin.

Nu se mai vedeau decât trei corpuri albe cu burta în sus, ce se zbăteau încă în spasmele morţii. Căci aceste animale puternice au o viaţă dură şi violenţa mişcărilor lor le face extrem de primejdioase în ultimele convulsii.

Între timp, pe mare răsunau din ce în ce mai energic bubuiturile canonadei. Corabia neagră lupta cu îndârjire împotriva corăbiilor de război portugheze. Căpitanul clocotea de necaz că nu era în mijlocul primejdiei alături de vitejii săi.

Scăpat acum de monştrii adâncului, şi-a pus alături credincioasa lui sabie. A pipăit sub apă şi printr-un efort supraomenesc a dat la o parte din adâncitură blocul de stâncă ce-i strivea piciorul. Şi-a eliberat fără greutate membrul oribil contuzionat, ce-l făcea să sufere groaznic.

Însă în sfârşit era liber. Putea să se urce pe stâncă. El a ridicat gigantica stridie perlieră, moştenire a lui Marthe şi Ewald, când deodată a auzit în spate o voce ce-l chema.

Credinciosul său servitor observase de departe lupta disperată a căpitanului cu rechinii şi se temea să nu fie devorat de aceşti monştri, în pofida străduinţei ce vedea că o depune stăpânul său, pe care-l iubea ca pe copilul său şi îl admira ca pe un zeu.

Nu s-a auzit nici un strigăt de triumf şi de bucurie când Morgan a sărit în şalupă, cu sabia într-o mână şi cu uriaşa stridie perlieră în cealaltă.

Nu era vreme de pierdut cu povestiri.

— Înainte, înainte! a strigat Morgan. Repede la corabia neagră! Oamenii noştri sunt angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Să le venim în ajutor! Tânărul căpitan a depus gigantica perlă în şalupă. Andre a virat de bord şi micul velier s-a repezit cu toată viteza spre locul bătăliei.

Piraţii de pe corabia neagră se luptau ca nişte lei, însă erau presaţi de două corăbii mari de război portugheze.

Era vremea ca să sosească Morgan. Nimeni nu observase mica ambarcaţie prin fumul pulberii.

A răsunat un tunet de aclamaţii, care au dominat o clipă canonada, când a apărut înalta statură a lui Morgan pe corabia neagră. Lupta a fost reluată cu o nouă îndârjire şi curând una din corăbiile de război portugheze, scoasă din luptă, era gata să se scufunde.

În focul acţiunii, Morgan nu-şi mai simţea rana de la picior.

Andre se afla la cârmă. Corabia neagră a virat de bord, şi într-o clipită, printr-o lovitură de bară, a căzut în flancul celei de a doua nave portugheze, pe care a abordat-o. Piraţii au sărit pe punte într-un elan de nerezistat şi a urmat apoi o încăierare înspăimântătoare, al cărei rezultat a fost acela că Morgan n-a întârziat să devină stăpân pe bastiment.

Supravieţuitorii s-au predat, printre care şi căpitanul, care era un personaj din înalta nobilime, şi câţiva alţi ofiţeri.

Morgan nu avea ce să facă cu aceşti prizonieri de vază. El a expediat imediat la Goa doi mateloţi din echipajul portughez ca să-i propună guvernatorului schimbul lui Ewald cu cei doi comandanţi. În caz de refuz, aceştia aveau să fie imediat spânzuraţi de cea mai înaltă vergă a corăbiei negre.

A doua zi piratul era la adăpost în noul refugiu pe care şi-l alesese căpitanul. A fost obţinută libertatea lui Ewald în schimbul prizonierilor făcuţi de Morgan. Acesta s-a îndreptat imediat pe uscat cu tânărul său prieten, în întâmpinarea căruia a alergat sora sa înnebunită de bucurie.

Morgan a asistat cu emoţie la manifestarea de fericire a celor doi copii, reuniţi în sfârşit după atât de crude încercări. Însă când au vrut să se întoarcă spre el ca să-i mulţumească şi să-şi exprime recunoştinţa, căpitanul piraţilor i-a rugat delicat să nu-i mai spună nimic.

În acelaşi timp, bătrânul Andre, spre marea lor surprindere, le-a întins stridia perlieră.

— Nu aveţi de ce să-mi mulţumiţi, copii, le-a spus atunci Morgan, sustrăgându-se emoţionantelor manifestări de recunoştinţă ale celor doi orfani. Eu sunt primul care mă simt dator faţă de voi. Nu fac decât să plătesc ceea ce vă datorez. Voi veghea ca să ajungeţi sănătoşi în ţara voastră natală. Şi iată moştenirea iubitului vostru tată. Am scos-o din ascunzătoarea ei din adânc. Luaţi uriaşa perlă. Ea este proprietatea voastră. Este milionul pe care tatăl vostru l-a păstrat pentru voi în fundul mării!

Cuprins

PESCUIT DE PERLE ÎN OCEANUL INDIAN